

Là ra bây giờ bác sĩ Lê không nhận bệnh nhân vì là ngày nghỉ trong tuần của ông. Nhưng hôm qua, trong chuyến đi, nghe giọng của khách của người bệnh ông không nhận chữa.

Người đó – ông đoán là một cô gái còn trẻ – nói chuyện với ông bằng tiếng Mỹ. Cô ta hỏi ông nhiều lần:

- Có phải ông là bác sĩ Lee không?

Tên ông là Lê. Cái tên Việt Nam đó là M. Bây giờ người ta viết là "Lee", nên ông được gọi là "ông Lee" (Li).

Ông ôn tồn trả lời nhiều lần:

- Thưa cô, phải. Tôi là bác sĩ Lee đây.

- Phải bác sĩ Lee chuyên về châm cứu và bấm huyệt theo kiểu Á đông không?

- Thưa cô phải.

- Có phải phòng mạch của bác sĩ ở đường Green Garden không?

Bác sĩ Lê, đã ngoài sáu mươi tuổi, ánh mắt đi mờ, yếu mà cũng bắt đầu nghe bác! Tuy nhiên, ông vẫn ôn tồn:

- Th&#a cô ph&#i. Xin cô cho bi&#t cô c&#n gì ?

Gi&#ng cô gái nh&# reo lên :

- V&#y là đúng r&#i ! Con Cathy b&# b&#nh suy&#n nói bác sĩ ch&# a b&#nh hay l&#m. C&# nhà nó, k&# luôn ba má ông bà nó đ&#u đi bác sĩ h&#t.

Đ&#n đây thì ông bác sĩ già đó không k&#m đ&#c n&#a, ông x&#ng gi&#ng :

- Cám &#n cô. Bây gi&# xin đ&#t khoát cho tôi bi&#t coi cô mu&#n cái gì ?

Gi&#ng bên kia đ&#u đây nh&# l&#ng xu&#ng :

- Tôi xin l&#i bác sĩ. Xin l&#i. Tôi mu&#n xin bác sĩ cái h&#n cho ngày mai. Tôi b&#nh...

- Mai là ngày ngh&# trong tu&#n, phòng m&#ch không có m&# c&#a. Ngày khác v&#y.

- Ngày mai cũng là ngày ngh&# c&#a tôi n&#a, bác sĩ à.

- Cô đã b&#nh thì c&# xin ngh&# đ&# đi bác sĩ, ngày nào l&#i không đ&#c !

M&#t chút im l&#ng &# đ&#u đây bên kia r&#i gi&#ng ng&#i con gái b&#ng nghe th&#t bu&#n :

- H&# đâu có cho ngh&#, bác sĩ. H&# n&#t vô m&#t : " M&#y mu&#n ngh&# thì m&#y ngh&# luôn đi. Thi&#u gì

đ&#a mu&#n vào làm ch&# c&# a mà&#. Mà&# bi&# t không ?"

Gi&# ng nói nh&# ngh&# n ngang &# đó, r&# i ti&# p :

- Không có vi&# c làm là ch&# t, bác sĩ à...

Ông bác sĩ già làm th&#nh, suy nghĩ. Đ&# u dây bên kia, cô gái van l&# n :

- Xin bác sĩ thông c&# m. Tôi s&# b&# nh n&# ng h&# n, không đi làm n&# i n&# a là m&# t vi&# c. Xin bác sĩ thông c&# m. Xin thông c&# m.

- &# thôi, đ&# tôi rá&#ng giúp cô. Sáng mai, chín gi&#. Phòng m&# ch c&# a tôi &# s&# ...

- Cám &# n bác sĩ. Cám &# n ! Con Cathy có ch&# phòng m&# ch c&# a bác sĩ r&# i.

- Xin &# i. Cô tên gì ?

- Kim. K, I, M.

Bác sĩ Lê v&# a ghi vào s&# h&# n v&# a nghĩ : " Tôi nghĩ&# p ! Ch&# c &# i đi làm l&# u nên m&# i b&# ng&# i ta h&#m he nh&# v&# y. Theo cách phát âm thì cô này có v&# là ng&# i Á đông. Tên Kim ch&# c là Đ&# i Hàn. Đ&# mình ph&# i phone &# i cô Cathy h&# i cho ch&# c ý k&# o g&# p th&# l&# u mạnh th&# a đ&# p ngày ngh&# không có cô ph&# tá, nó 'su' mình thì kh&# ! "

Đ&#ng chín gi&#, chuông c&# a phòng m&# ch reo. Ông bác sĩ già b&# c ra m&# c&# a. Đ&#ng tr&# c m&# t ông là m&# t cô gái Á đông còn tr&#, ăn m&# c theo ki&# u " punk " : qu&# n áo có tua có t&# i, tóc đ&# ng

đ&#ng h&#n lo&#n nh&# con gà x&# c, đeo nhi&# u vòng s&#n b&#ng b&# c to nh&# dây l&#i t&#i, đ&#y c&# đ&#y hai c&# m tay, mang cái x&# c đ&# cũng có tua có t&#i. Bác sĩ Lê, quá đ&#i ng&# c nhiên, ch&# a k&#p h&#i gì, thì cô gái nói b&#ng ti&#ng M&# r&#t l&#u loát :

- Chào bác sĩ. Tôi là Kim, b&#nh nhân đã g&#i đ&#i n tho&#i cho ông hôm qua. Tôi có làm cho bác sĩ ch&# không ?

Bác sĩ Lê ch&# a h&#t ng&# c nhiên, tr&# l&#i m&#t cách máy móc : " Không ! Không !". R&#i ông b&# c tránh qua m&#t bên : " M&#i cô !"

Vào phòng m&#ch, ông đ&# a cho cô cái áo blouse tr&#ng ng&#n tay :

- Cô đ&#n phía sau bình phong b&# h&#t qu&#n áo ch&# m&# c qu&#n lót thôi, r&#i khoác ng&# c áo blouse này, l&#ng áo n&#m v&# phía tr&# c.

Trong lúc cô gái loay hoay làm theo l&#i đ&#n, ông bác sĩ già g&#i phone v&# nhà, nói b&#ng ti&#ng Vi&#t :

- B&#nh nhân c&# a anh t&#i r&#i, đang thay đ&#. Ch&# c m&#t gi&# n&# a là xong. Em đ&#i anh v&# r&#i mình đi ch&#.

Cô gái b&#ng l&# đ&#u ra kh&#i bình phong m&#m c&#i nhìn ông, g&#ng m&#t th&#t r&#ng r&#, đ&#nh nói gì nh&#ng r&#i không nói, th&#t đ&#u vào ti&#p t&#c c&#i qu&#n áo.

M&#t lúc sau cô ta b&# c ra, m&#t ng&#i lên sung s&#ng, nói b&#ng ti&#ng Vi&#t, gi&#ng nh&# reo lên :

- Bác sĩ là ng&#i Vi&#t Nam mà con c&# t&#ng là ng&#i Tàu ! Tên " Lee " nghe Tàu trần !

- a ! V&#y mà tôi c&# nghĩ cô là ng&# i Đ&# i Hàn ch&# !

R&# i c&# hai cùng c&# i, cái c&# i r&# t s&# ng khoái. Tình đ&# ng h&# ng trên đ&# t khách b&# ng th&# y th&# t m, th&# t đ&# y... Ông bác sĩ già nhìn cô b&# nh nhân tr&# m&# c áo blouse tr&# ng đ&# ng tr&# c m&# t ông mà không còn th&# y cô gái " punk" h&# i này n&# a !

Ông đ&# a cho cô cái đĩa, r&# i v&# a ch&# cái gi&# ng cao v&# a nói :

- Cô c&# i h&# t đ&# n&# trang đ&# vào đây, r&# i lên n&# m trên này đ&# tôi ch&# n m&# ch.

Cô gái làm theo nh&# cái máy.

Phòng m&# ch đ&# c trang trí r&# t đ&# n s&# , nh&# ng th&# t yên t&# nh. Trong không khí có mùi th&# m dịu d&# u c&# a moxa (ng&# i c&# u, đ&# t lên đ&# h&# huy&# t). Cái gi&# ng khám b&# nh cao ngang t&# m tay c&# a bác sĩ. m&# t đ&# u gi&# ng có g&# n thêm m&# t vòng b&# ng da đ&# ch&# u cái đ&# u c&# a b&# nh nhân, và khi b&# nh nhân n&# m s&# p đ&# châm c&# u trên l&# ng thì m&# t ng&# i b&# nh n&# m tr&# n trong vòng da. Nh&# v&# y, ng&# i b&# nh không c&# m th&# y khó ch&# u nh&# kho&# ng tr&# ng &# gi&# a vòng da giúp ng&# i b&# nh v&# n th&# đ&# u đ&# n và m&# t đ&# c nhìn tho&# i mái xu&# ng sàn nhà.

Bác sĩ đ&# t hai bàn tay lên cánh tay tr&# n c&# a cô gái, ôn t&# n h&# i :

- Cô b&# nh làm sao ? Nói tôi nghe.

- Con ng&# không đ&# c, đêm nào cũng tr&# n tr&# c t&# i khuya. Hay b&# chóng m&# t. Đang đ&# ng làm vi&# c, t&# nhiên mu&# n s&# m xu&# ng làm s&# toát m&# hôi. Con lo quá, bác sĩ. M&# t vi&# c làm ch&# c con ch&# t quá, bác sĩ !

Ông Lê bóp nh&# cánh tay b&# nh nhân :

- Cô yên tâm. Có tôi đây. Mà...cô có uống rượu không ?

- Không. D&# th&# a không.

- Cô có hút thuốc không ?

- D&# th&# a có. Hút cũng nhiều...

- Cô có xì ke ma túy gì không ? Nói thật tôi nghe.

- M&#y th&# đó con không dám r&#. H&#i &# bên nhà th&#ng anh con chết vì ba cái th&# ôn d&#ch đó, bác sĩ à. Vì vậy, con sợ &#m !

- Cô le &#i tôi coi.

- ùm. Đ&#c r&#i. Bây giờ cô nằm yên, để hai tay xuôi theo thân mình, nhắm mắt, thả đầu thả n.

Ông bác sĩ già đứng cạnh giường đặt tay lên cổ tay cô gái, chăm chú bắt mạch. Một lúc sau, ông bước vòng qua phía đầu giường bắt mạch tay bên kia. Bước mạch nói lên một sự lo&#n tâm th&#n. Cô gái này chết chắc quá nhiều nên sanh bệnh. Ông nhìn cô gái đang nhắm mắt thả đầu : gương mặt Việt Nam đó, b&# đi món tóc "punk", vẻn toát ra nét nhu mì đáng ngạc nhiên. Ông cảm thấy tiếc khi nghĩ về cô bệnh nhân này và thấy tiếc không biết hoàn cảnh nào đã đưa đẩy cô ta trôi qua xứ Mỹ để có một cuộc sống mà ông đoán là thật bất hạnh, qua cuộc nói chuyện trong đêm hôm nay. Ông nói :

- Bây giờ, cô nằm sâu xuống để tôi châm trên lưng.

Made in Vietnam

Tác Giả: Ý Dân s&#u t&#m

Thứ Năm, 07 Tháng 10 Năm 2010 08:21

Cô gái mỉm cười chào ông, nhìn ông, mỉm cười, mỉm cười để yên tin tưởng. Ông bác sĩ nói tiếp :

- Cô đừng sợ. Châm không có đau. Còn nhớ hình ảnh của mình không?

Cô gái tự mình mỉm cười, hai vạt áo blouse rủ xuống hai bên, bày ra cái lưng thon thon với những đường da ngà ngà. Theo thói quen, trước khi châm, bác sĩ vuốt lưng bệnh nhân vài lần để bệnh nhân đỡ stress. Lần này, khi vuốt xuống lưng thì ông thấy ý tứ dể dàng làn vải mềm mịn của quần lót có một vạt mềm mịn vạt ngang phía trên của mông. Ngay nhiên, ông hỏi :

- Cô bị ai đánh hay sao mà bị mềm vậy ?

Cô gái cười khúc khích :

- Bác sĩ coi đi !

Ông già kéo quần lót xuống một chút, thì ra không phải vạt mềm mà là hàng chàm xâm màu chàm : Made In Vietnam ! Ông bắt cười, vạt kéo lên quần lót lên vạt nói :

- Cha...Bố quá há !

Cô gái cười rút cười khúc khích vài tiếng nữa rồi im. Chắc cô đang sợ ngượng với một vài kẻ như mình nào đó. Ông bác sĩ già áp hai lòng bàn tay lên lưng bệnh nhân, nhúng dây giũa sao ông không còn thấy cười nữa. Hàng chàm " Made In Vietnam" nhắc cho ông rằng con người mình đây là sản phẩm của quê hương ông, cái quê hương đã mấy chục năm xa cách, cái quê hương mà đó ông không còn ai để nhớ, nhưng ông còn quá nhớ những điều. Nhưng thì cũng mang đến cho mình " Made In Vietnam ", từ con trâu cái cày, từ mảnh ruộng vườn rau, từ hàng cau rừng dừa, từ con đường đất đỏ đỏ con rạch nước khúc quanh quanh...Chào đi ! Bởi vì sao mà nhớ thì có thể quên được nhưng trào ngược của mình...

Made in Vietnam

Tác Giả: Ý Dân s&#u t&#m

Thứ Năm, 07 Tháng 10 Năm 2010 08:21

Ông bác sĩ vu&#t l&#ng cô b&#nh nhân th&#t ch&#m đ&# cho ni&#m xúc đ&#ng l&#ng xu&#ng tan đi. Ông có c&#m t&#&#ng nh&# ông đang s&# l&#i đ&#&#c qu&# h&#&#ng, có ch&# cao ch&# th&#p, có phù sa đ&#t m&#n...T&# nhiên, ông mu&#n nói lên m&#t t&#ng " cá m&#n ". Ông mu&#n cá m&#n cô b&#nh nhân đã mang qu&# h&#&#ng đ&#n v&#i ông b&#ng hàng ch&# nh&# xâm trên b&#mông, ch&# v&#n v&#n có m&#t hàng ch&# nh&#. Và ông cũng mu&#n nói v&#i cô, nói m&#t cách th&#t tình, không v&#n ch&#&#ng bóng b&#y, nói nh&# ông nói cho chính ông, v&#n v&#n ch&# có m&#t câu th&#i : " Tôi cũng made in Vietnam đây !". Nh&#ng r&#i ông làm th&#nh t&#p t&#c vu&#t l&#ng ng&#&#i b&#nh. Ông bi&#t r&#ng cô gái không th&# nào hi&#u đ&#&#c ông, m&#t bác sĩ già v&#a quá sáu m&#&#i, đã g&#n n&#a tu&#i đ&#i l&#u vong trên x&# M&#, có đ&#y đ&# ti&#n tài danh v&#ng mà cũng xâm hàng ch&# " Made In Vietnam", xâm &# trong lòng...

Bác sĩ im l&#ng dò huy&#t châm kim. B&#ng cô b&#nh nhân nói, gi&#ng bu&#n bu&#n, làm nh&# cô v&#a xem l&#i h&#t m&#t đ&#n phim đ&#i nào đó :

- Th&#ng b&# c&#a con xâm cho con đ&# làm k&# ni&#m h&#i t&#i này còn &# Louisiana. &#nh là th&# xâm...

- &#a ! R&#i sao bây gi&# cô &# đây ?

- Con theo ba má con đ&#n v&# Cali, &#ng b&# nói &# Cali b&#n bè nhi&#u làm ăn đ&#.

- &# ...ng&#&#i Vi&#t mình thích &# mi&#n nam Cali l&#m.

Ng&#ng m&#t chút bác sĩ l&#i nói, trong lúc hai tay v&#n t&#p t&#c châm kim :

- &# Cali khí h&#u t&#t h&#n nhi&#u ti&#u bang khác. Mà...ba má cô làm gì ?

Cô gái làm th&#nh m&#t lúc m&#i tr&# l&#i, gi&#ng ngang ngang :

- Qua đây r&#i &#ng b&# đá đ&#t nhau. B&# l&#y th&#ng M&# ch&# pressing , còn &#ng thì chó đ&#t &#ng ôm

đ&# c m&# t bà M&# goá ch&# ng có tài s&# n.

- V&# y r&# i cô &# v&# i ai ?

- V&# i ba con. Bà M&# cho con đi h&# c college, ba con lái xe đ&# a r&# c.

- V&# y mà sao hôm qua, trong phone, cô nói cô đi làm ?

Gi&# ng cô gái nh&# ngh&# n l&# i :

- Kh&# l&# m bác sĩ.

Cô ng&# ng m&# t chút đ&# nén xúc đ&# ng r&# i nói ti&# p :

- Ba con &# có bà M&# nuôi, không ch&# u đi làm. T&# i ngày c&# đi nh&# u v&# i b&# n bè, r&# i nay đ&# i xe, mai đ&# i xe...Con nói &# ng, ch&# ng nh&# ng &# ng không nghe mà còn ch&# i con: "Tiên T&# mà ! Tao đem mà y qua đây đ&# ng mà y đ&# i tao h&# !"

L&# i ng&# ng m&# t chút m&# i nói đ&# c, nói nh&# trút h&# t &# n &# c còn l&# i :

- Có l&# n &# ng xáng cho con m&# y b&# t tay đau đ&# ng...

R&# i ngh&# n ngào :

Made in Vietnam

Tác Giả: Ý Dân s&#u t&#m

Thứ Năm, 07 Tháng 10 Năm 2010 08:21

- L&#n đó, con b&# nhà đi hoang...

Nói xong, hít m&#t h&#i th&#t sâu r&#i th&# h&#t ra m&#t cái nh&# v&#a làm xong m&#t vi&#c gì th&#t khó !

Ông bác sĩ im l&#ng, tỉp t&#c chậm, mà nghe th&#ng h&#i cô b&#nh nhân vô cùng. Cô ta c&# tu&#i con gái út c&#a ông. Con gái út c&#a ông đang h&#c đ&#i h&#c, còn cô này thì đang s&#ng trong hoàn c&#nh quá b&#p b&#nh. C&# hai đ&#u Made In Vietnam h&#t !

Châm xong, ông đ&#t tay lên cánh tay tr&#n c&#a b&#nh nhân, vu&#t vu&#t nh&# vu&#t tay m&#t đ&#a con đang c&#n đ&#c v&# v&# an &#i :

- Cô c&# n&#m yên nh&# v&#y đ&# m&#i l&#m phút, nghen.

Ti&#ng " đ&# " b&#ng nghe nh&# đ&#y n&#c m&#t.

Sau khi g&# kim, ông bác sĩ bóp tay bóp chân b&#nh nhân m&#t lúc r&#i nói :

- Bây gi&# thì cô m&#c qu&#n áo vào đ&#c r&#i.

Cô gái ng&#i lên nói " cảm &#n " mà đôi m&#t v&#n còn m&#ng n&#c. Cô b&#c vào sau bình phong, ch&#m rãi m&#c qu&#n áo, làm nh&# cô mu&#n nh&#ng xúc c&#m h&#i n&#y có th&#i gian đ&# th&#m sâu vào lòng...

Khi cô b&#c ra, g&#ng m&#t cô đã tr&# l&#i r&#ng r&#. Cô m&#m c&#i nhìn ông bác sĩ, r&#i, v&#a m&# cái x&#c đ&# v&#a h&#i :

- Bao nhiêu v&#y, bác sĩ ?

- Không có bao nhiêu. Ch&#ng ch&#a xong r&#i cô hãy tr&#.

- Bác sĩ cho con tr&# m&#i l&#n, ch&# đ&#i h&#t b&#nh, ti&#n đâu con tr&#. Cái th&# đi làm l&#u nh&# con...

- Cô yên tâm. R&#i mình tính.

Ông bác sĩ đ&#a đ&#a n&# trang :

- Cô đ&#ng quên m&#y th&# này.

Cô gái phì c&#&#i, không đeo vào ng&#&#i mà trút h&#t vào x&#c, r&#i h&#i :

- Ch&#ng nào con tr&# l&#i n&#a, bác sĩ ?

- Tu&#n t&#i, cũng ngày này gi&# này.

Bác sĩ m&# t&# thu&#c, ch&#n l&#y ra hai chai có dán nhãn s&#n, trao cho b&#nh nhân :

- Trên nhãn có ghi li&#u l&#ng: m&#i ngày, cô u&#ng sáng tr&#a chi&#u, m&#i th&# hai capsule.

Ra đ&#n c&#a phòng m&#ch, ông bác sĩ già c&#m bàn tay cô b&#nh nhân trong hai bàn tay c&#a ông, l&#c nh&# :

Made in Vietnam

Tác Giả: Ý Dân s&#u t&#m

Thứ Năm, 07 Tháng 10 Năm 2010 08:21

- B&#t hút thu&#c đi, nhen ! T&# t&# r&#i tôi s&# ch&# a cho cô v&# ghi&# n thu&#c n&# a.

Ng&# p ng&# ng m&# t chút r&#i ông nói, gi&# ng ôn t&# n :

- Tôi mu&# n nói v&#i cô đi&# u này...

Cô gái ch&# p ch&# p m&# t ch&#. Ch&# c là l&# n đ&# u tiên cô đ&# c m&# t ông già c&# m tay m&# t cách ân c&# n nh&# v&#y. Bác sĩ nói :

- Mình là ng&# i Vi&# t Nam, ăn m&# c theo " punk " không h&# p v&#i con ng&# i v&#i b&# n ch&# t c&# a mình chút nào h&# t. Cô đâu có x&# u mà cô làm cho x&# u đi, u&# ng l&# m ! Mình ph&#i x&# ng đáng là Made In VietNam, ch&# cô.

Cô gái nhìn vào m&# t ông bác sĩ, không nói gì h&# t, ch&# si&# t tay ông già m&# t cái th&# t m&# nh, r&#i b&# c ra xe, m&# t chi&# c xe h&#i cũ mềm ph&#i đ&# t&#i b&# n l&# n m&#i n&# máy !

* * *

Ông bác sĩ Lê ng&#i u&# ng cà phê v&#i tôi ở khu Ph&# c L&# c Th&# (Orange County – Nam Cali). Ông k&# ti&# p :

- Anh bi&# t không, l&# n sau cô Kim đ&# n phòng m&# ch, ăn m&# c ch&#i g&# r&# t đ&# th&# ng. Ch&# ng có chút gì " punk " h&# t ! L&# n khám b&# nh đó, tôi có h&#i c&# sao không v&# s&# ng v&#i th&# ng b&# Louisiana có ph&#i h&# n là s&# ng cù b&# cù b&# t&# Cali. C&# nói nh&# m&# u : " nh có v&# r&#i ". Tôi bi&# t : nh&# v&#y là c&# k&# t thi&# t. Tôi đem chuy&# n này k&# cho v&# tôi nghe. B&# c&# m đ&# ng l&# m nên đ&# ngh&# giúp ti&# n cho c&# h&# c m&# t cái ngh&# gì đó, u&# n tóc, làm nail ch&# ng h&# n, đ&# có công ăn vi&# c làm v&# ng ch&# c h&# n là đi làm l&# u t&# m b&# y t&# m b&# .

Tôi nói chen vào :

- Ch&#c gì c&# ch&#u. Nghe anh k&# , tôi đoán ch&# này cũng t&# ái l&#m.

- Anh nói đúng. C&# t&# ch&#i hoài. Sau nh&# v&# tôi m&#i c&# v&# nhà khuyên nh&# , coi nh&# là trong thân tình, c&# m&#i ch&#u. Hôm đó, c&# ôm v&# tôi v&#a khóc v&#a nói : " Con cảm &#n ông bà. Cảm &#n ông bà ".

- Sau đó c&# có đi h&#c thi&#t không ?

- Có. H&#c làm nail. H&#c gi&#i n&#a là khác.

- C&# bây gi&# ra sao r&#i ?

- M&#i đ&#u làm th&# , làm công cho ng&#&#i ta. Bây gi&# v&#a làm th&# v&#a làm ch&#. Khá l&#m !

- M&#ng cho c&# , há !

- C&# xách đ&# ngh&# t&#i làm nail cho v&# tôi, con út và hai con dâu tôi th&#&#ng l&#m. Làm không l&#y tí&#n. C&# c&# nói v&#i m&#y con tôi : " Tôi ch&#u &#n ông bà bác sĩ bi&#t đ&#i nào m&#i tr&# cho h&#t, m&#y cô bi&#t không ? Tôi không dám nói ra, ch&# m&#i l&#n tôi c&#m bàn tay c&#a bà bác sĩ đ&# làm nail, tôi v&#n nghĩ không có bàn tay này thì làm gì tôi thoát ra kh&#i hoàn c&#nh c&#a tôi h&#i đó đ&# có nh&#ng gì tôi có hôm nay..."

- D&# th&#&#ng quá !

Made in Vietnam

Tác Giả: Ý Dân s&#u t&#m

Thứ Năm, 07 Tháng 10 Năm 2010 08:21

- Noel, ngày Tết...c&# đ&#u mang quà đ&#n t&#ng v&# ch&#ng tôi.

- Con ng&#i i&# có tình có nghĩa quá, anh há !

- Đã hết đâu ! Còn nhớ đ&#n ngày gi&# c&#a ba má tôi n&#a. M&#y ngày đó t&#i con tôi có đ&#a quên ch&# cô ta không bao gi&# cô ta quên. Ngày đó, cô đem đ&# t&#i cúng và &# l&#i ph&# v&# tôi n&#u n&#ng đ&#n gi&#p n&#a. Cho nên v&# tôi quý cô ta lắm !

Nói xong, bác sĩ Lê v&# vai tôi, c&#i :

- Anh thấy không ? Cô ta mới đúng là " Made In Vietnam " đó ! Còn nguyên chất, hè !

Ông Lê vui v&# c&#m tách cà phê v&#a nhâm nhi v&#a nhìn quanh. Ng&#i i&# Việt Nam đi đ&#y trong th&#ng xá. Cung cách có h&#i khác nh&#ng nói năng thì y h&#t nh&# &# bên nhà. M&#t vài tiếng ch&#i th&# r&#t r&#i đâu đó, nghe r&#t t&# nhiên. B&#ng ông quay sang h&#i tôi mà nghe nh&# &#ng t&# h&#i &#ng :

- Không biết &# x&# M&# này, đ&#ng h&#ng l&#u vong, có ai lâu lâu nh&# l&#i r&#ng mình "Made In Vietnam ", không ?

- Có ch&# anh ! Nghe cũng có ng&#i i&# ch&#ng nh&#ng không nh&# mà còn t&# đ&#ng cho mình con đ&#u " Made In USA " n&#a, anh à. Thế đó bây giờ thấy cũng nh&#u !

Tôi đ&#a tách lên môi u&#ng ng&#m cà phê cu&#i cùng, b&#ng nghe cà phê sao mà th&#t đ&#ng...